

ΡΑΜΠΙΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

Εν Ἀθήναις δραχμὰς 10. — Εν ταῖς ἐπαρχίαις δραχμὰς 11

Τεμαῖται λεπτῶν 10

Εν τῷ ἐξωτερικῷ φράγμα χρυσᾷ 18.

Τεμαῖται λεπτῶν 10

Η ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ

Ἀφιεροῦται εἰς τὸν Κῶτσο.

Τί χάνει ὁ παπάκης σου
Καὶ πόρτα πόρτα τρέχει,
Νὰ σοῦ ἔρῃ νύφη Κῶτσό μας,
Τῇ νύφῃ του τὴν ἔχει,
Σώνει νὰ θέλῃ μοναχὰ
Καὶ σώνει νὰ μπορέσῃ,
Στὴν τρυφερή σου ἀγκαλιά
Ἡ νύφη θεὰ πέσῃ!

✦

Κι' εἶν' ὡμορφῇ, πεντάμορφῃ,
Ἡ ζηλεμένη νύφη,
Γι' αὐτὴν ἀμέτρητος ντουνιάς
Τ' ἀχείλι ξερογλείφει.
Τὴν ἐρωτεύονται παντοῦ
Καὶ χάνουν τὸ κεφάλι,
Γι' αὐτήνα Ρῶσσοι, Γερμανοί,
Αὐστριακοὶ καὶ Γάλλοι
Καὶ Ἴταλοὶ ἀλύπητα
Ἀβυσσινιοσπασμένοι
Καὶ Βούλγαροι, φριχτοὶ γαμπροί,
Ἀρχουδομαθημένοι
Καὶ Σέρβοι γουρονοδοσκοὶ
Καὶ πλούσιοι Μολδοβλάχοι
Ποῦ δίνουνε πολλὰ φλουριά
Στὸ πλάι τους ἂν λάχῃ.

✦

Τὴν κυνηγοῦν ἀπὸ βορριά,
Ἀπὸ βορριά καὶ Δύσι! . . .
Ἄ! τέτοια πέρδικα καὶ ποῖος
Νὰ μὴν τὴν κυνηγήσῃ; . . .
Τὴν ἔχουν σκλάβῃ στὸ κλουδί,
Καὶ τὴ σκλαβοταίζουν
Ὅλοὺθε σκλάβοι σεραγιῶν
Ποῦ δάκρυ τὴν ποτίζουν

Τὴνε ναρκόνουν μὲ χασίς,
Μ' ἀφίονι τὴ ναρκόνουν
Κι' εὐνοῦχοι, γύρω γύρω τῆς
Τὸν ποθοὺς σαρκόνουν

✦

Κι' ἦταν αὐτὴ γιὰ σέβανε
Ἐθνοταμένη νύφη,
Μὰ τώρα τῆς πολιτικῆς
Τὴν τρῶν οἱ τοκογλύφοι,
Τὴ γλυκοξεμυαλίζουνε,
Τῆς τρῶνε τὰ προικιά της . . .
Ἄ! τί γαμπρὸς τὴ χαίρεται!
Φουρτούνα στὰ βραχιά της!

✦

Τέτοια κοπέλλα νὰ παίρνες
Θὰ ἔσουν γαμπρὸς βαρβάτος,
Θε νὰ σὲ ζήλευε κι' αὐτὸς
Τοῦ Γεναριοῦ ὁ γάτος . . .
Μπορεῖς ἐκεῖ στὸ Βόσπορο
Νὰ πᾶ νὰ τὴν ἀρπάξῃς,
Νὰ σχίσῃς τὸ γιασμάκι τῆς,
Τὰ ρουχὰ τῆς ν' ἀλλάξῃς
Νὰ μὴν τὴ λένε πιὸ Σταμποῦλ
Καὶ νὰ τὴ λένε Πόλι,
Νᾶναι ἰδική σου ἀξαφνα,
Ναναι δική μας ὅλη;

✦

Αὐτὴ τὴ νύφη θὰ παίρνες,
Αὐτὴ τανὲ γιὰ σένα,
Ἄν ἡθερμὴ ἀγάπη σου
Τὴν ἐβγάζε παρθένα,
Τῆς ἔσπαζε τὰ σίδερα,
Τῆς ἔλυνε τὰ χέρια
Κι' ἡ λευθεριά τῆς χάριζε
Τὰ πρῶτά της ἀστέρια.

ΠΑΤΡΙΣ καὶ ΣΤΡΑΤΟΣ

Δ'.

ΠΑΤΡΙΣ! Τῷ ὀνόματί σου χρώμενα μετὰ μικρὸν τὰ τέκνα τῆς 3ης Σεπτεμβρίου τοῦ 1843, τῆς 2ας Φεβρουαρίου τοῦ 1862 καὶ τῆς 10ης Ὀκτωβρίου τοῦ 1862 ἐγερθήσονται, πρὸς τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ἡρακλεμένου καὶ μὴ τελευτήσαντος ἔργου τῆς ἀναγεννήσεως καὶ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ πρὸ τοσοῦτων μακρῶν αἰῶνων ἀτίμως δουλεύοντος ἑλληνισμοῦ.

ΠΟΛΙΤΑΙ! ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ! ΕΓΕΡΘΗΤΕ! Ἡ δεινοπαθοῦσα, ἡ ἀγωνιώσα, ἡ θνήσκουσα ἐν φρικῷδεῖ ἀγωνίᾳ Πατρίς καλεῖ ὑμᾶς.

ΕΓΕΡΘΗΤΕ! Δὲν ἀκούετε τῆς σπαραξικαρδίου φωνῆς τῆς!

ΕΓΕΡΘΗΤΕ! Ἡ Μήτηρ ὑμῶν ἀτιμάζεται, προπηλακίζεται, ὑβρίζεται, συκοφαντεῖται, πεινᾷ, γυμνητεύει, ἐπαιτεῖ, βαρέως νοσεῖ! Οὐδεὶς χεῖρα ἀρωγὸν καὶ προστατίδα τείνει αὐτῇ!

ΕΓΕΡΘΗΤΕ!

Φιλόσποργα, εὐαίσθητα καὶ εὐγενῆ φιλοσπόργου, εὐαίσθητου καὶ εὐγενοῦς Μητρός τέκνα, ἐγερθήτε!

Ἡ ἀνδρική, ἡ γενναία ἔγερσις ὑμῶν τοὺς ἀνδρῶν καὶ τοὺς δειλοὺς δεσπότας τῆς εἰς ἐπονείδιστον τρέψει φυγὴν!

ΕΓΕΡΘΗΤΕ!

Ἡ πατριωτικὴ, ἡ ἄδολος, ἡ εἰλικρινὴς, ἡ ἀφιλοκερδὴς ἔγερσις ὑμῶν τοὺς δειλοὺς, τοὺς ἀνελικρινεῖς, τοὺς κίσχροκερδεῖς ἀρχοντάς τῆς εἰς σκώληκας εἰδεχθεσάτους περιάγει!

ΕΓΕΡΘΗΤΕ!

Ἡ δημοκρατικὴ ἔγερσις ὑμῶν τὸν θρόνον ἀνατρέψει, τὸ στέμμα ποδοπατήσεται, τὸ σκῆπτρον συντρίψει, τοὺς μωροὺς, τοὺς ἁμαθεῖς, τοὺς ἐπιόρκους ἀρχοντας τῆς φιλοσπόργου Πατρίδος ἀπηνεῖ τιμωρίᾳ τιμωρήσεται!

ΕΓΕΡΘΗΤΕ! ΕΓΕΡΘΗΤΕ!

Ἡ γιγάντειος ἔγερσις ὑμῶν περιδεῖς καταστήσει τοὺς θρασεῖς ὑβριστάς τῆς Πατρίδος νάνους, περιτρώμους δὲ τοὺς κόλακας, τὰς ἐπαίρας, τὰς ὀρχηστρίδας, τὰς αὐλητρίδας, τὰς φαινομενίδας καὶ τοὺς μαστρωποὺς τῶν ἀνακτόρων τοῦ Γεωργίου Χριστιανοῦ, τοῦ ἐργαστηρίου πάσης διαφθορᾶς, πάσης ἀνηθικότητος, πάσης προδοσίας τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀναξιοπαθοῦντος καὶ σφαγιαζομένου Λαοῦ!

ΕΓΕΡΘΗΤΕ! ΕΓΕΡΘΗΤΕ!

Ἡ Λαϊκὴ ἔγερσις ὑμῶν τὴν ἀνάροπτιν ἀρχόντων εὐήρκων, εὐφρονούντων, σοφῶν προκαλέσει, δι' ὧν ἡ μὲν Πατρίς εἰς ΜΙΑΝ, ΕΛΕΥΘΕΡΑΝ, ΜΕΓΑΛΗΝ περιαχθήσεται, ὃ δὲ κινδυνεύων καὶ πανταχόθεν ἀδίκως καὶ ἀπηνεῖς διωκόμενος ἑλληνισμὸς σωθήσεται. Ἀγὰρ τοῦ Λαοῦ τέκνα, πολῖται, στρατιῶται, ἐγερθῆτε!

Ἡ βραδεῖα ἔγερσις ὑμῶν τὸν θάνατον τῆς Μητρός Πατρίδος προκαλέσει, τὴν υποδούλωσιν ὑμῶν καὶ τὴν ἐπικλήσιν παρὰ τῆς ἀμειλίχτου ἱστορίας καὶ τῶν ἀδελφῶν Λαῶν ὑμῶν ὡς μητραλοίων.

Δὲν ἀκούετε! Προκαλοῦν ὑμᾶς οἱ θρασεῖς νάνοι, οἱ ἀναδεδεῖς ὑβρισταί, οἱ ἄτιμοι συκοφάνται, οἱ εὐτελεῖς κόλακες, οἱ τὰ πάντα τῷ ἀργύρῳ καὶ τῷ συμφέροντι θύοντες!

Στρατιῶται τῆς ἐλευθερίας, τοῦ μεγαλείου, τῆς ἰσονομίας, τῆς ἐνότητος τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἐγερθῆτε!

Ἡ ἀγωνιώσα καὶ τυραννομένη καὶ θνήσκουσα Πατρίς καλεῖ ὑμᾶς!

ΕΓΕΡΘΗΤΕ!

Ἀνταπεξέσθε κατὰ τῶν δολοφόνων, κατὰ τῶν τυράννων, κατὰ τῶν προδοτῶν ταύτης!

ὦραϊον, γλυκὺ, θεῖον τὸ ὑπὲρ Πατρίδος ἐγείρεσθαι καὶ θνήσκειν!

Εὐγενὲς, γενναῖον, ἀνδρεῖον, τὸ τοὺς τυράννους τιμωρεῖν!

Ἰπποτικόν, δημοκρατικόν καὶ ὑπεράνθρωπον τὸ τοὺς ἐστεμμένους κακούργους μὴ ἀποκτείνειν, ἀλλ' εἰς χεῖφυγίαν τρέπειν.

Θεῖον τὸ τὴν ΠΑΤΡΙΔΑ εἰς ΕΛΕΥΘΕΡΑΝ ἐκ δούλης, εἰς ΜΕΓΑΛΗΝ ἐκ μικρᾶς, εἰς ΜΙΑΝ ἐκ πολλὰ πλῆθς γενναίως καὶ ἀνδρικῶς περιάγειν!

ΠΑΤΡΙΣ, ΠΑΤΡΙΣ! Εἰς τὴν ταχίστην ἀναγέννησίν σου οἱ ἐχθιστοὶ ἐχθροὶ σου οἱ μητραλοῖται, οἱ αἰχμητοὶ κερδοσκοποὶ, οἱ εὐτελεῖς κόλακες, οἱ ἄτιμοι ὑβρισταί σου, οἱ ἀναιδεῖς τυκούνταί σου ἐκ θλίψεως καὶ λύσσης ἐπονείδιστον θνήξουσι θάνατον!

ΠΑΤΡΙΣ! Προφιλεστάτη ΠΑΤΡΙΣ! Μετὰ τὴν τῆς ἀναγεννήσεώς σου τέλεσιν οἱ δημοκρατικοὶ γέλωτα Θεοῦ Μάλου γελάσουσιν εἰς βῆρος τῶν πιστευόντων καὶ τῶν κηρυτόντων διαρρήδην, διὰ τὸ στρατὸς τῆς Πατρίδος, τὸ ἀγνὸν ταύτης τέκνον, ὁ ἄδολος, ὁ εἰλικρινὴς οὗτος φύλαξ τῆς, ὁ γενναῖος καὶ ἀνδρεῖος πρόμαχος τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς, δούλος καὶ δούλος εὐτελοῦς βασιλεῖας, κερδοσκοποῦ, ἐπιόρκου, προδότιδος, ἁμαθοῦς καὶ μωρᾶς τυγχάνει ὢν.

ΠΑΤΡΙΣ! Οἱ δημοκρατικοὶ πᾶν ἀγαθὸν προσφέρουσίν σοι, τὸ αἷμά των, τὴν ἐλευθερίαν των, τὴν ζωὴν των, τὸν βραχίονά των, τὸ τῆς ψυχῆς των σθένος!

Θάρρει, προσφιλεστάτη καὶ φιλοσποργοτάτη Μητὲρ! Ἡ εὐτυχὴς καὶ ὠραία τῆς ἀναγεννήσεώς σου καὶ τῆς λύσεως τῶν δεσμῶν σου στιγμή ἐγγίξει!

ΘΑΡΡΕΙ, ΘΑΡΡΕΙ!

Ἡ ὥρα τῆς ἀπηνεῖς τιμωρίας τῶν τυράννων σου, τῶν δολοφόνων σου, τῶν προδοτῶν σου σημαίνει!

ΩΡΑ ΤΡΙΣΕΥΔΑΙΜΟΝ! ΣΤΙΓΜΗ ΤΡΙΣΕΥΓΥΧΗΣ! ΣΠΕΥΣΑΤΕ! ΣΠΕΥΣΑΤΕ!

Ὁ Λαὸς ἐκθύμως ὑπὲρ τῆς ἐλεύσεώς σας ἐργάζεται!

Ὁ Στρατὸς, τὸ τοῦ Λαοῦ ἀγνόν, ἄδολον, εἰλικρινὲς τέκνον τὴν χεῖρα τείνει πρὸς τὸν πατέρα Λαὸν καὶ τὸν βραχίονα ἐνοπλῶν κατὰ τῶν τῆς Πατρίδος τυράννων καὶ φοβερὸν ἐγείρει καὶ πλήττει, πλήγμα ἀρωγοῦ καὶ προστατοῦ τῶν τυραννομένων ἀδελφῶν!

Ἀνδρῶν τύρανοι, ἄτιμοι ὑβρισταί, συκοφάνται τῆς τιμῆς, τοῦ μεγαλείου τῆς Πατρίδος, εὐτελεῖς τῶν ἀνακτόρων κόλακες, οὐτιδανοὶ τῶν ἐστεμμένων κακούργων μαστρωποὶ, διατί περιδεῖς καὶ περίτρομοι, εἰς ἐπονείδιστον φυγὴν τρέπεσθε;

Αὐλητιδεῖς! Διατί τοὺς αὐλοὺς ἐπαίσασθε ἐν τοῖς ἀνακτοῖς αὐλοῦσαι;

Ὀρχηστρίδες! Διατί χάριν τοῦ ἐστεμμένου δὲν χορεύετε;

Φαινομενίδες! Διατί τοὺς ὠραίους τῷ ἡγεμόνι καὶ τοῖς κόλαξιν αὐτοῦ δὲν δεικνύετε πλέον μωροὺς σας;

Οἱ ἐστεμμένοι, οἱ ἡγεμόνες, οἱ κόλακες εἰς φυγὴν παρὰ τοῦ Λαοῦ ἐπονείδιστον ἐτράπησαν!

Ἀτυχεῖς αὐλητρίδες! Δύσμοιροι ὀρχηστρίδες! Τάλαινα φαινομενίδες!

Χοροὶ ἐς αἶ, αὐλοὶ, χοροὶ, μωροὶ!

Γαῖαν ἔχετε ἐλαφρὰν, αὐλητρίδες, ὀρχηστρίδες, φαινομενίδες!

Ἀπαισία ἡ μνήμη ὑμῶν ἐστεμμένοι, ἡγεμόνες, αὐλικοί, κόλακες καὶ μαστρωποὶ τῶν αὐλῶν!

Εἰς κόρακας θρόνοι, στέμματα, σκήπτρα !
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ! ΙΣΟΤΗΣ ! ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ !
Πατρίς ! Λαός ! Στρατός !

Γρόκκος Α. Χαλδᾶς

Ν. ΠΑΠΑΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν πρότυπον εὐφρίας ἑλληίδος ἐσθέσθη διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ.
Ὁ Παπαμιχαλόπουλος ἦτο τὸ τοῦ ἐξοχὸς αὐτοδημιουργήσεως. Ἐδίδασκεν ἑαυτὸν, ἐδημιούργησεν ἑαυτὸν, ὕψωσεν ἑαυτὸν. Ἐν τῇ ἀποθανόντι πολιτικῇ ἐνυπῆρχε δύναμις θελήσεως ἐξαισία, ἡνωμένη μετ' ἀπαρადειγματίστου μετριοφύτου. Ἦθελε καὶ δὲν ἐφαίνετο θέλω. Ὑψοῦτο καὶ δὲν ἐφαίνετο ὑψούμενος. Ἀνέβη, εἰς τ' ἀνώτατα ἐξώματα χωρὶς νὰ ἐκπλήξῃ κανένα ἢ ἀνάστασις αὐτοῦ. Τόσον αἰθρῶς ἀνέβαινε. Πρακτικώτατος ἐν τῇ πολιτευσθῇ ἀπεστρέφετο τὰς θεωρίας. Ἦτο ὁ κατ' ἐξοχὴν πολιτευόμενος ἐκ πείρας. Ὅξυς τὴν ἀντίληψιν. Ἀρταξέρξης τὴν μνήμην, ποτὲ δὲν παρεφέρετο. Συνεζήτησε πάντοτε. Δὲν ἐπετίθετο ποτὲ σφοδρῶς, ἀλλ' ὁ ἔρως αὐτοῦ λόγῳ. Ἐλεγε πάντοτε κάτι τι. Δὲν ὠμίλει ποτὲ εἰς τὸν ἀέρα. Διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐξέλιπεν εἰς ἔτι ὁπαδὸς τῆς παλαιᾶς πολιτικῆς σχολῆς.

ΑΔΑΦ ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΡΑΤΟΥΝΤΑΣ ΣΕΙΡΑ ΤΟΥ «ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ»

Νὰ ξέρετε πῶς καὶ κάθε Πέμπτη ἵστε μὲν φῶλο τοῦ ΡΑΜΠΑΓΑ θάχετε συνέχεια τοῦ «ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ!» Ἐτσι θὰ τοὺς πάμε κατὰ συνέχειαν. Νὰ μὴ θαρρήτε πῶς πρέπει νὰ περιμένετε τὸ διπλὸ ΡΑΜΠΑΓΑ τῆς Κυριακῆς γιὰ νὰ ἔχετε τέτοιο φῶς.

ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ!

(Ζῆτε τὴν συνέχειαν εἰς προηγουμένα διπλὰ φύλλα τῶν Κορινθίων καὶ τὸ μόνον τῆς παρελθούσης Πέμπτης, ὅπου ἰδημοσιεύθη οὐσιωδέστατον μέρος τῶν ὅσων σπουδαίων τόσῳ καὶ σκανδαλωδῶν ἡμῶν ἀποκαλύψεων).

Ν.

Η ΔΙΑΔΗΛΩΣΙΣ.—ΜΙΑ ΠΑΡΕΚΒΑΣΙΣ.

Καὶ πάλιν ἐκ τῆς μεγάλης ταύτης διαδηλώσεως δὲν ἔλειπον αἱ σημαῖαι τῆς Ἡπείρου, τῆς Κρήτης καὶ τῆς Μακεδονίας.

Δύστηνοι σημαῖαι καταβιβαζόμεναι ἀπὸ τοῦ ὕψους αὐτῶν, ὡς ἀετοὶ αἰχμάλωτοι, χάρτινοι ἀετοὶ ἀπὸ σπάγγον κρατοῦμενοι καὶ διευθυνόμενοι διὰ νὰ χρησιμεύσουν εἰς κομματικούς σκοποὺς, νὰ μεταπηθῶσιν εἰς ὄργανα φαρτίας, νὰ πατασθῶσιν εἰς τὸν ὀρθρὸν πολιτικῶν παθῶν.

Ἄν τὸ κυανόλευκον αὐτῶν ὕψος ἐκπροσωπῇ μίαν Ἡπειρον, μίαν Κρήτην ἢ μίαν Μακεδονίαν, τί εἶναι ἡ Ἡπειρος, τί σημαίνει ἡ Κρήτη, τί μολογᾷ ἡ Μακεδονία, ἀπαντι τοῦ ἐγὼ τῆς πολιτικῆς κενοδοξίας;

Ἰδοὺ σήμερον ἡ Ἡπειρος πεινᾷ, λιμῶνται, λιμοκτονεῖ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν.

Βασιλεία καὶ κυβέρνησις τὴν ἐγκαταλείπουν εἰς τὴν τύχην τῆς.

Ὁ μὲν βασιλεὺς γυρίζει καὶ κτυπᾷ, πόρτα πόρτα τὰς εὐρωπαϊκὰς αὐλὰς, ὡς προξενιτῆς ζητῶν νύφη διὰ τὴν πρωτότοκόν του, ἐπαίτων μίαν Κωνσταντίαν, διὰ τὸν Κωνσταντῆ του.

Τρέχει αὐτός.

Τρέχει καὶ ὁ λουφὸς του.

Καμμία κράτησις δὲν τοῦ γίνεται.

Ἦξ ἀναντίας μάλιστα τοῦ πληρόντος καὶ τὰ ἐδοικτορικά ἐξοδα.

Ὁ βασιλικὸς λουφὸς εἶναι τόσον ἐγνώστῳ, ὥστε φιλόφρονες ὄντες κωφεύει πρὸς τοὺς σπιναγμοὺς τῆς λιμωτικότητος.

Ἄ! τοῦ εἶσαι, Ἀριστοτέλη Βαλαμρίτη, νὰ δῆς τὴν σκιάδα ἐρωμένη σου, τὴν Ἡπειρό σου πύργουσαν. βατανιζομένην ὅχι πλέον ἀπὸ κανέναν Ἀλῆ πασσάν, ἀλλ' ἀπ' αὐτὸν τὸν βασιλέα τῶν Ἑλλήνων, ὅστις ἀδικῶν βλέπων αὐτὴν λιμοκτονοῦσαν;

Καὶ ἴτω αὐτὸς ὁ νεκρὸς βασιλεὺς, ὅστις μίαν ὅλην νύκτα σ' ἐκράτησέ ποτε ἀγρύπνων παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς Ἀυσιτρίτης, συνταξιδεύων μετὰ σοῦ, διὰ νὰ σ' ἀκούῃ, Ἀριστοτέλη, θεσπεσίως ἀπαγγέλλοντα τὸν Πατριάρχην σου! Ἄ! πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροί! Ἄ! πῶς ἀλλάζουν οἱ ἄνθρωποι!

Ἡ φιλοφροσύνη καταπνίγει καὶ τὰ γενναϊότερα τῶν αἰσθημάτων.

Ἀπολιθώνει, ὡς ἄλλην Νιόβην, τὴν καρδίαν.

Εἶναι κεφαλὴ Μεδούσης δι' αὐτήν.

Ἡ Ἡπειρος δύναται νὰ πεινᾷ.

Ἄς προσπαθῇ νὰ χορτάτῃ μετὰ τὴν πεινάν της.

Ὁ βασιλεὺς ἔχει νὰ φάγῃ.

Ὁ χορτάτος τοῦ πεινασμένου δὲ θυμᾶται.

Ἄλλ' ἡ κυβέρνησις;

Ἡ κυβέρνησις ἥτις εἶναι τὸ ἔθνος, ἂν ἔθνος ἦναι μόνον ἡ πλειοψηφία, τί πράττει;

Ἄ! αὐτὴ οὐδὲν πράττει.

Αὐτὴ μόνον εἰσπράττει.

Ἡ Ἡπειρος πεινᾷ.

Ἡ Κρήτη σφαδάζει.

Ἡ Μακεδονία πολιορκεῖται ὑπὸ αὐστριακῶν, ρωσσικῶν καὶ βουλγαρικῶν ἀξιώσεων.

Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς διασκευάζει

Ἄλλ' ἡ κυβέρνησις ρουκετοδρομεῖ.

Ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν διαδήλωσιν.

Οἱ διαδηλωταὶ συρρέουν καὶ καταρρέουν νιαγαρηδὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ κ. Δηλιγιάννη.

Ἐκεῖ, δι' ἐπιτροπῶν τῶν συντεχνιῶν, γνωρίζουσι τῷ κ. προέδρῳ τῆς κυβερνήσεως τὸν σκοπὸν τῆς διαδηλώσεως, ἥτοι ζητοῦσι παρ' αὐτοῦ ἀποφασιστικὴν καὶ γενναίαν πολιτικὴν.

Ὁ κ. Δηλιγιάννης ἐκ τοῦ ἐξώστου, δίδει τὴν ἀπάντησιν εἰς τὰ ψήφισμα τῶν συντεχνιῶν καὶ δηλώνει ὅτι ἡ κυβέρνησις συμφώνως πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ ἔθνους, ἐργάζεται εἰς τὴν προπαρασκευὴν αὐτοῦ, καὶ ὅτι μετὰ τῶν μέτρων τοῦ εἶναι καὶ ἡ πρόσκλησις εἰς τὰ ὅπλα πέντε ἡλικιῶν.

Αἱ συντεχνίαι, μετὰ τὴν ἀπάντησιν ταύτην, ἀναχωροῦν, καθὼς καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ λαοῦ.

Μένουν ὅμως οἱ φανατικοὶ τρικουπικοὶ, μετὰ τὴν σημαίαν ἡ Μακεδονίας.

Φωνάζουν!

— *Θέλομεν νὰ μᾶς πῆτε ἂν θὰ πολυμήσωμεν.*

Μισοῦν δὲ τὴν σημαίαν τῆς Μακεδονίας, διὰ τοῦ πατρῷου, ἐντὸς τοῦ δευτέρου πατῷματος τῆς οἰκίας Δηλιγιάννη.

Θέλομεν πόλεμον, βροντοφωνοῦσι πάλιν, ἄλλως παραινεῖται!

Προβαίνουν δὲ καὶ εἰς ἀποδοκιμασίας κατὰ τοῦ κ. Δηλιγιάννη.

Επὶ τέλους ἐπεμβαίνει ἡ Ἀστυνομία καὶ τοὺς διαλύει.

Ἀπελπισία καὶ ἐκ τῆς διαδολώσεως ταύτης διὰ τοὺς τρικουπικούς.

ΧΧΙ

ΔΗΛΙΓΙΑΜΝΗΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΚΛΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΗΛΙΚΙΩΝ. — ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΣ ΑΥΤΟΥ.

Τὰ τῆς διαδολώσεως καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ κ. Δηλιγιάννη γνωστοποιεῖται εἰς τὸν βασιλέα καὶ τοῦ ζητεῖται ὡς υπογραφή καὶ ἐπιστολή τοῦ Β. Δ. τῶν κατὰ τῆς κλήσεως τῶν πέντε ηλικίῳ.

Ὁ βασιλεὺς διέτρεψε ὅπως καὶ το λυσιμέριστον Τατοῖον, ὅπου συνήθιζεν ὡς ἐπὶ χωρὶς, κατὰ περιστάσεις, ἐσάκις δὲν θέλει νὰ παραττοῦν τοὺς ἡγεστὰς λογαριασμούς καὶ τοὺς αὐτοῦ λαϊκὰς διαδολώσεις καὶ παραλάσεις πρὸ τῶν ἐν Ἀθῆναις ἀνακτόρων του.

Ἐκεῖ τὰς ἀγγελίας του παραλαμβάνον, τῆς κόπτης του ἐπιτηρῶν, τὰ πρόβατά του ἀριθμῶν καὶ προϋπολογίζων τὴν σοδειά του, προσυγίζων τὸ καλλὶ καὶ τὰ ξύλα καὶ τὸ κρασί καὶ τὰ σῦκα καὶ τὰ γάλατα καὶ τόσα ἄλλα πρὸς πώλησιν προϊόντα τοῦ ἰδρώτος τοῦ πρῶτον του, λησμονεῖ τὰς φροντίδας τῆς βασιλείας, μεταβαλλόμενος εἰς οἰκονόμον κτηματίαν καὶ ἔμπορον κερδαλέοφρον.

Τὸ Διάταγμα ἐπιστρέφεται ἐκ Τατοῖου, δι' ἐκτάκτου ταχυδρόμου, κατὰ τὴν ὥκτα τῆς 29 Σεπτεμβρίου, μετ' ἡμερομηνίαν ὑπογραφῆς 27 Σεπτεμβρίου, καὶ δημοσιεύεται ἡμέσως.

ΧΧΙΙ

ΟΙ ΕΦΕΔΡΟΙ.—ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΣ.—ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ ΚΑΙ ΑΓΕΛΗ.—Ο ΕΠΙΒΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΔΟΚΤΟΝΟΣ ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ.

Οἱ ἐφεδροὶ τῶν κληθεῖτων πέντε ηλικίῳν προσεκαλοῦντο νὰ προτέλῃσιν ἐντὸς 48 ὥρων.

Μοναδική, βλέπετε, γοργότης, ἡλεκτρικὴ ταχύτης ἐν πασί.

Τὸ ἔθνος, ἐπαναλαμβάνουσιν καὶ πάλιν, ἐτέθη ὑπὸ ἡτμὸν πίεσεως ἀνωτάτης, ἐπαπειλούτης ἐκρηξίν τοῦ λέβητος ἡ ἐκτροχίασιν τῆς μηχανῆς.

... Καὶ ὅπως ἐκινεῖτο
Δὲν ἐκινεῖτο. Ἐτρεχε,
Δὲν ἔτρεχεν. ἐπὶτα
Εἰς τόσα λουτήρια του
Κατεῖς λαγῶς δὲν ἦτο,
Ὡς καὶ τῆς κοῦρας τὰ μωρὰ
Διψοῦσαν μπαρζοῦνττα.

Ἐκτακτον φαινόμενον παρουσίαζεν ὁ ἐνθουσιασμός τῶν ἐφεδρῶν.

Ὁλεσθες δὲ ἀνεστῆθη ἀπὸ τὰ μηνύματα, ὅτι τ' ἔθεσεν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης ἐλοζώντανόν ὄλον ἡμῶν τὸ εἰκοτὲνα καὶ ἐκράδαίνε τὸ τουρκοκόρον γιγατάνι του καὶ ἐγένετο τ' ἰθάκτό του καρχαρῖος καὶ ἄδραξε τὸν δαυλὸν τῶν πυρπολικῶν τοῦ κοβερίζον τὴν Τουρκιὰ καὶ διψῶν πόλεμον.

Μ' ἔνα μαῦρον μαϊνάλι ἀλλὰ κλέφτα τυλιγμένο στὸ κεφάλι, μετ' αὐτοῦ καὶ βλαχόκαλτσα, εὐσταεῖς λεβένταις ἐπετοῦσαν εἰς τὴν ποιετούσαν ἀπ' ὄρη σ' ὄρη τῆς Ἑλλάδος, τοαγουδοῦντες, ὡς εἰς πανήγυριν, συνοδευόμενοι ὑπὸ μουσικῶν ὀργάνων καὶ στήνοντες ἐδῶ καὶ ἐκεῖ χορόν.

Ἔστρναν τὸν συρτὸν ἀνυπομονοῦντες νὰ σύρουν καὶ τοῦ πολέμου τὸν χορόν.

Ἐγκατέλειπον, χάριν τῆς πατρίδος, τὰς οἰκογενεῖας τῶν, ἐλησμόνων τὰ συμφέροντά τῶν.

Ἄ! ὅποιον στρατὸν ἠδύνατο νὰ καταρτίσῃ εἰς ἀληθῆς ἀρχιστράτηγος ἐκ τοιοῦτου λαοῦ!

Κατεῖχοντο ὑπὸ ἀγρίου ἐνθουσιασμοῦ ἀγνοοῦντες ὅτι ὀπιθεν τῶν ἐκρούπατο, ἐνερούλευεν, ἐνέδρευε καὶ ἔλειχε τὸ δακτυλίδιον τῆς ἡγεμονίας τῆς ἐπιβουλῆς, τῆς προδοσίας.

Τούτῳ δὲ ἀπεδείχθη κατόπιν, ὅτε διανοήσθησαν, ἀπὸ τοῦ ὄψαντος τῆς βουλῆς ἡγέτης.

Ἐκεῖ, κατὰ τὸν χρόνον τῆς προσκλήσεως τῶν, αὐτοὶ ὁ πολιτικός τῆς πατρίδος καὶ, ὁ κ. Τρικούπης, ὁ διομάρτης αὐτοῦς ἀγέλην, περιερούλευε καὶ ἐνδοκίμην καὶ εὐρισκόμενος τότε ἐν Λονδίῳ, ἐδήλωσε καὶ κατὰ τὸ ὑπὸ τῶν ἐκεῖ Ἑλλήνων δοθέν πρὸς τιμὴν τοῦ γενοῦ καὶ εἰς τοὺς λαβόντας μετ' αὐτοῦ συνέντευξιν ἀγγλοῦς δημοσιογράφους τὰ ἐξῆς (τὰ ὅποια λαμβάνομεν ἐκ τῆς Ἐφημερίδος τοῦ Κορομηλά τῆς 9 Ὀκτωβρίου 1885, τριθ. 282).

«Ἡ Ἑλλὰς θὰ προβῇ, παρὰ τὴν γνώμην τῶν δυνάμεων, παρὰ τὰς συμβουλὰς αὐτῶν δὲν θὰ ὀπισθοδρομήσῃ πρὸ τῆς εὐθύνης νὰ θέσῃ πῦρ εἰς ὅλην τὴν χερσονήσον, διότι πολὺ ἱερωτέρα εὐθύνη ἐπιβάλλει αὐτῇ νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ τὰς ἐλληνικὰς χώρας, νὰ μὴ παραδώσῃ αὐτὰς χειροπόδαρά εἰς τοὺς Βουλγάρους».

Καὶ πῶς πλέον ἔτο δυνατόν νὰ μὴν ἡλεκτοισθῇ τὸ ἔθνος ἐκ τοιούτων λόγων, ἡροῦ ὁ λαὸς ἐβλεπε τὸν κ. Τρικούπην κάμνοντα τοιαῦτα διακηρύξεις;

Καὶ ὅμως αἱ τοιαῦται διακηρύξεις ἐγένοντο, ὅπως προλειάνῃ τὴν ὁδὸν τῆς εἰς τὴν ἐξουσίαν ὀνότου αὐτοῦ, ὡς ἄλλος σωτὴρ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς κινδυνεύουσας Μακεδονίας!

Ἔστρνωεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ταύτης τὰς σημαίας τῆς Ἡπείρου, τῆς Κρήτης καὶ τῆς Μακεδονίας, ἵνα βαδίσῃ ἐπ' αὐτῆς μαλακώτερον καὶ ἵνα μὴ προσκόψῃ εἰς λίθον τὸ πόδα του.

Ἄλλ' ὅς σταθῶμεν ἕως ἐδῶ, ἀφίροντες τὴν συνέχισιν διὰ τὸ προσεχὲς μονὸν φύλλον τῆς Πέμπτης, ὅπου σὰς ἐπιφυλάττομεν ἄλλας σπονδαιοτάτας ἀποκαλύψεις.

Γεννηθήτω Φῶς!

Ῥαμπαγῆς

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΝΤΑΣ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ «ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ!»

Ὅσοι κρατοῦν σεῖραν τοῦ «Γεννηθήτω Φῶς!» πρέπει νὰ ἔχουν καὶ τὸ μονὸ φύλλον τοῦ Ῥαμπαγῆ τῆς περασμένης Πέμπτης, δηλαδὴ τῆς 18 Αὐγούστου, ἵνα χωρὶς αὐτὸ χάσῃν ὅλο τὸ ρόνημα. Εἰ. αἱ σὰν νὰ μὴν ἐπῆραν τίποτα. Τὸ φύλλον αὐτὸ τὸ μονὸ πωλεῖται ὁτὶ Γραφεῖον μὲς, κάτω ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν, 10 λεπτὰ μονάχα.

ΚΑΙ ΑΛΛΟ ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΝΟΣ ΑΡΧΗΓΟΥ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΑΡΑΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΠΤΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΚΟΥΤΡΑΣ.

■

Ἡ ἐντύπωσις ἦν ἐμποιοῦσιν αἱ τοῦ «Γεννηθήτω Φῶς»

θαρραλέαι ἀποκαλύψεις, εὐλόγως κρίνεται ἐνθαρρυντικὸν σημεῖον περὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τοῦ φρονήματος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀπὸ τῶν ὁμμάτων τοῦ ὁποῖου ἐπιμελῶς ἀπεκρούθη ἡ ἱστορία τῆς τελευταίας ἐπιστρατεύσεως καὶ τῶν κατὰ τὰ σύνορα συμβάντων, ἀλλ' ὅστις καὶ πρότερον μὲν ἠδυνήθη νὰ συλλάβῃ ἰδέαν περὶ τῶν ὑπαιτίων τῆς καταστροφῆς τοῦ ἐθνικοῦ ζητήματος, ἀλλὰ νῦν πρὸ πάντων ἀναγνωρίζει κατὰ πρόσωπον ἐν ταῖς ἀποκαλύψεσι ταύταις τὴν προδοσίαν καὶ τὴν ἀνανδρίαν, τὴν ὑπὸ ψευδῆ μεγαλειότητα κρυπτομένην ἢ στήλζουσαν ἀγερόχως ὑπὸ χρυσόκοσμητον σπολὴν. Τὴν γάρ, ὡς πύτην ὀφείλει εἰς τὸν ἀγαπητὸν **Ραμπαγᾶν**, τοῦ ὁποῖου τὸ ἐκκατάβλητον ὄφρος δὲν κρατῶναι μόνον τὰς εὐγενεῖς ῥαχὰς, ὅφ' ὧν ἐμπνέεται, ἀλλ' ἐνκαυνοῦν καὶ τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν, ἥτις ἀπυπνύει τοὺς ἐργάτας τοῦ ἀποκλεισμοῦ καὶ τοῦ ὀνειδίου τῆς Κούτρας.

II

Ἀριθμοῦνται ἐν τοῖς δακτύλοις οἱ δυνάμενοι νὰ ἔχωσι τεκμηρίαι ἀναμνηστικὰ ἐξ ἐπιστῆμων καὶ ἰδιωτικῶν ἐγγράφων περὶ τῶν κατὰ τὴν ἐπιστολᾷ τετιν εἰς τὰ σύνορα συμβάντων πρὸ διετίας ἤδη. Ἡ ἐπιστολὴ δὲ τὴν ὁποίαν θέλουσιν παραθέσει ἵποτελεῖ ἐν τῶν περιδρόμων τούτων μνημείον, ἐν ᾧ καταφαίνεται τὸ πνεῦμα, ὅφ' οὗ κατεῖχοντο οἱ μέλλοντες τότε πολέμαρχοι τῶν ἑλληνικῶν ὅπλων καὶ ἐξηγεῖται πῶς ἐπιλήθμονες γενόμενοι τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντος, κατέστησαν ἀξιοὶ ἐμφαντικῶν στιγμάτων ὑψηλῆς πρὸς αὐτοὺς εὐνοίας καὶ διασχιζουσι νῦν ἀγερόχως τὰς πλατείας τῆς πρωτεύουσας οἱ εὐτελέστεροι τῶν θεραπόντων τῆς κρατούσης πολιτικῆς στρατιῶται.

III

Εἶνε γνωστὸν πῶς διετέλουν τὰ κατὰ τὴν μεθόριον γραμμὴν περὶ τὰ τέλη Ἀπριλίου τοῦ 1886. Ἀμφοτέροθεν τὰ στρατεύματα ἴσταντο ἀντιμέτωπα καὶ αἱ ἐχθροπραξίαι ἐφαίνοντο ἐπικείμεναι. Τὴν 27 Ἀπριλίου συνῆλθεν ἐν Ζάκρῳ πολιτικὸν συμβούλιον, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ συνταγματάρχου τοῦ πεζικοῦ καὶ ἀρχηγοῦ τῆς δεξιᾶς πτέρυγος κ. Σ. Τσερούλη, ἐκ τῶν κκ. Β. Βασιλειάδου ἀντισυνταγματάρχου τοῦ πεζικοῦ, Τέλλου Μοτχοπούλου ταγματάρχου τοῦ μηχανικοῦ, Χ. Ὁφμαν καὶ Κ. Λώρη ταγματάρχων τοῦ πεζικοῦ, ὅπως συσκεφθῇ περὶ τῶν μέσων τῆς ἀμύνης καὶ ἐπιθέσεως. Μετὰ λεπτομερῆ ἔρευναν πάντων τῶν στοιχείων τῶν προβαλλομένων πρὸς ἐξέτασιν ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν ἔκρινε παμψηφεί τὸ συμβούλιον ἀναγκαίαν καὶ κατεπείγουσαν τὴν ἐνίσχυσιν τῆς δεξιᾶς πτέρυγος, διό συντάξεν ἐκθεσιν λεπτομερῆ τῶν σκέψεών του καὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐνίσχυσεως, ὑποδεικνύον καὶ τὰ μέρη, ἐξ ὧν ἡ δύναμις νὰ περισθῇ τὸ Ἀρχηγεῖον τὴν ἀναγκαιοῦσαν δύναμιν. Ὑπεδείκνυε πρὸς τοῦτο νὰ παύσῃ ἡ προτοκόλλησις τῶν ἀνδρῶν τοῦ 5 εὐζωνικοῦ τάγματος εἰς τὴν χωροφυλακίαν, νὰ μεταταταθμεύσονται τὰ ἐν Καρδίτῃ καὶ Φαναρίῳ εὐπεδὰ τάγματα ἀριθμοῦντα δύνανται 1858 ἀνδρῶν, ὡς καὶ αἱ ἐν Τρικάλαις καὶ Φαρτίλοις δύο ὁρειβατικαὶ πυροβολαρχίαι τοῦ 1ου Συντάγματος. Διὰ τῆς δυνάμεως ταύτης ὑπέστηγοντο κραταίαν ἀμύναν κατ' ἐνέργειαν ἐπὶ μένῃ ἐπιθεσιν. Ἡ ἐκθεσις αὕτη ὑπέβληθη ἐπισήμως τῷ κ. Ζιμβρακάκῃ τὴν 28 Ἀπριλίου, τοῦτέστι **δεκατρεῖς** ὅλας ἡμέρας πρὸ τῶν συμπλοκῶν καὶ τῆς ἐπισχύοντος πτώσεως τῆς Κούτρας. Σημειωτέον δὲ ὅτι τὰ ὑποδεικνύμενα σώματα διατασσόμενα θὰ κατέφθανον εἰς τὸν πρὸς δὲν ὄρον ἐντὸς 24 ὥρων.

IV

Τὴν ἐκθεσιν ταύτην λαβὼν ὁ ἀρχηγὸς τότε τοῦ 1ου Ἀρχηγείου τοῦ στρατοῦ κ. Ζιμβρακάκης ἀπηξίωσε ν' ἀπαντήσῃ ἐπισήμως εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς δεξιᾶς πτέρυγος συνταγματάρ-

χην Τσερούλην, ἔγραψε δ' αὐτῷ ἐπιστολὴν ἰδίαις χερσὶ, φυλασσομένην ἐν τοῖς οἰκογενειακοῖς ἐγγράφοις τοῦ κ. Τσερούλη, ἔχουσαν δ' ἐπὶ λέξει οὕτω :

ΤΡΙΚΚΑΛΑ, 29 Ἀπριλίου 1886,

Ἀδελφε Σπύρο.

Ἀνέγνων τὴν ἐκθεσίν σου καὶ εἶδον τὰς ἐν αὐτῇ προτάσεις σου. Ζητεῖς ἄνδρας πρὸς ἐνίσχυσιν, ἀλλὰ ποῦ νὰ τοὺς εὑρῶ; Θὰ παραγγείλω εἰς τοῦ Μάϊφαρτ, διὰ νὰ σὲ εὐχαριστήσω. Ἠτύχασε καὶ δὲν γίνεται τίποτε. Δὲν βλέπεις, ἀδελφε, ὅτι κινδυνεύομεν νὰ φάγωμεν τὰ ΛΑΧΑΝΑ τοῦ Δηλιγιάννη καὶ ὀνειρεύεσαι πόλεμον; . . .

Σὺ ἀπάξοι καὶ ἀδελφικῶς

Ι. ΖΥΜΒΡΑΚΑΚΗΣ, συνταγματάρχης.

Καὶ διὰ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ὁ Ἀρχηγὸς ἐκπαύεται μεγάλῃς δράσεως, ἐν ᾗ ἐπείλει νὰ κριθῇ τὸ μέλλον τοῦ ἑλληνισμοῦ, προσπαθεῖ νὰ ἀποκαυτίσῃ τοὺς ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ ἡγήτορας, διαστρέφων τὴν ἀλήθειαν καὶ παρωδῶν τὸν ἰθύνοντα τὰς τύχας τῆς Πατρίδος πρωθυπουργόν.

V

Ἐπιχύσατε φῶς ἵνα ἀποκαλυφθῶσιν οἱ ἐφικταὶ τῆς Πατρίδος.

Θέλω ἀναφέρει ἀκολουθῶς τοὺς λόγους, οἵτινες ἠνάγκασαν, ὡς μὴ ὤφειλε, τὸν κ. Ζιμβρακάκην νὰ τηρήτῃ τοιαύτην διαγωγὴν, ἐξιστορῶν λεπτομερέστερον τὰ κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ 1ου Ἀρχηγείου διαπραχθέντα, ἐπὶ τῇ βάσει πάντοτε ἐπιστῆμων ἐγγράφων καὶ μαρτυριῶν ἀξιοπίστων, ὅτε θέλω ἐξετάσει ἐν τῇ αὐτῇ ἀκριβοῦς τὴν ἐνέργειαν τῶν κ. κ. Α. Στράτου, ἀρχηγοῦ τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος, καὶ Σ. Τσερούλη τῆς δεξιᾶς. Φορῶν δὲ ὅτι προτῆρον ὑπηρεσίαν τῇ πατρίδι, πρὸ οὐδενὸς θέλω διττάσει, ἀλλ' ἰδιαφορῶν περὶ τῶν προώπων, θὰ στιγματίσω ἀνευδοκίᾳ τὴν ἀμάθειαν καὶ διωλίαν ἐξ τοῦ εὐρω ταύτην. Δὲν θέλω παραλείψει νὰ ἐκθέσω καὶ ἱστορικὰ τινα γεγονότα ἐπὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ κ. Χατζηϊωάννου ἀδιαφορῶν ὀλιγώτερον ἐγὼ περὶ τῆς ὑπολήψεως αὐτοῦ ἢ ὅσον αὐτὸς περὶ τοῦ ἑαυτοῦ καθήκοντος καὶ τῆς τιμῆς τῆς Πατρίδος.

Ἀνάγκη φωτός· ὅς γεννηθῇ λοιπὸν φῶς ἵνα ἀνακύψῃ τὸ στρέψιμα, ἀτιμασθὲν καὶ ἐξουθενηθὲν τὰ ἀναξίω αὐτοῦ μελῶν.

Τηλέφως.

ΠΙΦ! — ΠΑΦ!

ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ! — Ἦτο ἐπόμενον τὸ ἐπεριμέναμεν τὸ εἰρηνηθῆναι φῶς· ἰσχυρῶς φράσις τοῦ συρμού. Τὸ λέγει ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, ἀντὶ τοῦ καλημέρα, ἀντὶ παντός· ἄλλου χαριτισμοῦ. Τὸ δὲ νόστιμον εἶναι ὅτι πρῶτος εἰς φίλος τὸ εἶπεν εἰς τὸν ΡΑΜΠΑΓΑΝ καὶ ὁ ΡΑΜΠΑΓΑΣ εὐθὺς ἀπεκάλυψε τὴν φαλάκραν τοῦ δεικνύον αὐτὴν καὶ ἀντιφωνῶν :

— Καὶ ἐγὼ νύ το φῶς!

✱

ΦΡΕΣΚΑ ΤΑΜΠΟΥΡΑΙΣΜΑΤΑ. — Ὁ πολύκροτος, ὄνομα καὶ πρᾶγμα Ταμπούρλος, ὁ ὑπομοίραρχος Πειραιῶς, κρίμασιν εἰς οὐδαν ἀλίστι, μᾶς δίδει πάλιν ὕλην διὰ γράψιμον.

Κατ' αὐτὰς ἐπεχείρησε νῆαν ἀργοναυτικὴν ἐκστρατεῖαν κατὰ τῶν ψαράδων Πειραιῶς, τοὺς ὁποῖους φαντάζεται ὅλους δυναμιτιστάς.

Μήτε ὁ Τσάρος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν δὲν ἀνησυχεῖ τόσο ἐκ τοῦ φόβου τῶν μηδενιστῶν, ὅπου ὁ ἡμέτερος ἤρως ἐκ τοῦ τῶν δυναμιτιστῶν ἀλίτων.

Κατὰ τὴν ἐκστρατεῖαν ταύτην, ὁ ἀμφίδιος ἡμῶν Ταμπούρλος συναντᾷ ψαράδικο μὲ δύο φτωχοὺς ψαράδες, ψαρεύοντας ἐντιμότητα μὲ τὰ πλεμάτια των.

Ἄλλ' αὐτοὺς ἀμέσως, καθὼς ἐφαντάθη ὡς πολεμίους τοὺς ἀνεμομύλους ὁ Δὸν Κιχῶτος, φανταζεται καὶ βλέπει δυναμίτιδα εἰς τῶν ἀλιέων τὰς χεῖρας.

Ἀμέσως φωνάζει :

— Ἀπάνω τοὺς παιδιὰ !

Λέγων δὲ τοῦτο ἀπευθύνεται πρὸς ἕνα ἐνωμοτάρχην καὶ πέντε χωροφύλακάς του.

Ἡ ἀτμάκατος αὐτοῦ ἐφορμᾷ πρὸς καταδίωξιν καὶ πλησιάζει τὴν λείαν τῆς.

— Πήγαινε πάρε ψάρια νὰ φάμε ! κράζει ἐντόνως πρὸς ἕνα τοῦ χωροφύλακα.

Ὡς φάτο, ὁ δὲ χωροφύλαξ ἐκτελῶν τὴν ὑψηλὴν διαταγὴν ζυγώνει τοὺς ψαράδες καὶ τοὺς λέγει :

— Ζύγιασέ μας νιάμισυ ὀκθ.

Καὶ τὰ προσφέρει τοῦ ὑπομοιράρχου.

Οἱ φτωχοὶ ψαράδες σκούζουν πρὸς τὸν κ. ὑπομοιράρχον :

— Ἀγὲ δὲν μᾶς τὰ πλερόνεις !

— Τὸ σταυρὸ σας ! Ἀντιφωνεῖ αὐτοὺς, θέτε καὶ λεφτὰ ἀκόμη :

Δὲν φθάνει πού σῃς πιάνω ἐπ' αὐτοφώρῳ ψαρεύοντας μὲ δυναμίτιδα, καὶ δὲν σᾶς τιμωρῶ, παρὰ δὲ μ' ἀφίνετε νὰ κάνω π λ ι α τ σ ι κ α ;

Πρὸς δὲ τὸν χωροφύλακα φωνάζει :

— Βρὲ τί πηγές κ' ἐπῆρες μιάμισυ καὶ δὲν τοῦ τὰ παίρνεις οὐλα :

Κατόπιν τούτων ἡ ἀτμάκατος προσορμίζεται εἰς Ἄγιον Κοσμάν.

Ἐκεῖ κονάκι, κατὰσχέσει ; ψωμιοῦ, τυριοῦ κλπ. τροφίμων τῶν μπακάληδων, ἐπὶ τῇ προφάσει, ὅτι δέθεν αὐτοὶ ὑποστηρίζουν τοὺς δυναμιτιστὰς καὶ χορηγοῦν εἰς αὐτοὺς δυναμίτιδα.

* *

Ἐκ τῶν τροπαίων τούτων τοῦ Ταμπούρλου, οἱ ψαράδες τοῦ Πειραιῶς εἶναι ἀνάστατοι.

Ὅτε ἐπανήλθε μὲ τὴν ἀτμάκατον διηυθύνθη εἰς τὰ ψαράδικα, ὅπου ὅλα τὰ ψάρια τοῦ φάνηκαν πλασμένα μὲ δυναμίτιδα. Καὶ χωρὶς νὰ συμβουλευθῇ τὸν ἀστυάτρον, ἐνφ' ἀπαιτεῖται εἰδικὴ ἐμπειρία διὰ νὰ γνωρίσῃ κανεὶς τὰ ἐκ τῆς δυναμίτιδος φονευθέντα μαζώνει ὅλους τοὺς ἰχθυοπώλας εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

— Πῶς τὰ πιάσατε ; τοὺς ἐρωτᾷ.

Ἐγείναι δὲ διεμαρτύροντο κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτὸς ἐκράτησε τὰ ψάρια ἕως τὸ βράδυ, ὅτε τοὺς εἶπε :

— Πάρτε τα πίσω.

Καὶ τοῦτο διότι ἐδρώμυσαν.

Ἐκεῖνοι δὲ ὑπερηφάνως ἀπήντησαν :

— Χάρισμα σου.

* *

Τὸν πῆραν, πλέον ὅλοι, σὺν μεζῇ ἐν Πειραιεῖ, καὶ τὸ τραγοῦδι τοῦ Ραμπαγά παίρνει καὶ δίνει.

Ὁ φοβερός Φὸν μάλιστα τὸν ἐπισθεν εἰς τὴν Πεντέλῃν εἶναι ἡ ἀποθήκη τῆς δυναμίτιδος ; καὶ ἐκίθηεν τὴν προμηθεύονται κρυφίως οἱ ψαράδες.

— Καὶ ποῦ εἶν' αὐτὸς ὁ λιμὴν τῆς Πεντέλης ; ἐρωτᾷ ὁ Ταμπούρλος. Θὰ πάρω τὴν ἀτμάκατον, νὰ τοὺς καταστρέψω !

* *

Εἰς δὲ τὰς ἀπειλάς καὶ παρατηρήσεις ὅλων ἀπαντᾷ :

— Βρὲ γοῦ δὴ λουγαριάζου κανιέλιαν. Ἄς ἔνε καλὰ ὁ Μήτρους ὁ Βουλκιώτης !

✠

ΠΩΣ ΕΔΑΡΗ ΕΙΣ ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ. — Ἡ σκηνὴ εἰς τὴν συνικίαν μεταβουργείου. Εἶναι νῦξ καὶ τὰ πάντα κοιμῶνται, ἐκτός των κανταδόρων καὶ τῶν ἀναριθμητῶν σκύλων καὶ γάτων αὐτῆς : εἰς ἐνωμοτάρχης βαδίζει σιωπηλὸς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κολοκυνθοῦς. Αἰρῆνης τὸν συναντᾷ ἡ περίπολος, τοῦ ζητεῖ τὴν ἀδείαν του ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἔχει ἀδείαν. Τότε τὸν γραπὸνουν, τὸν ὀδρίζουν καὶ τὸν ἀρχινοῦν στῆς σπρωξιάς καὶ στῆς γροθιάς καὶ μονονουχί στῆς κοντακιάς. Ἐκεῖνος ὁ δυστυχὴς διαμαρτύρεται. Ἀλλ' αὐτοὶ δὲν τὸν ἀκοῦν. Καὶ οἰκτρὴν ῥέμα εἰς τοῦ : γείτονας προκύπτοντας ἀπὸ τῶν παραθώρων φαίνεται ἡ μία ἐξουσία κατεξουσιάζουσα τοιοῦτοτρόπως τὴν ἄλλην ! Ἡ περίπολος ὤφειλεν ἀπλοῦστα ν' ἀπαγγέλλῃ αὐτὸν εἰς τὸ φρουραρχεῖον, χωρὶς καθόλου νὰ τὸν βερίσῃ. Δὲν εἶχε τοῦτο τὸ δικαίωμα. Ἀλλὰ, δὲ ὁ ἐνωμοτάρχης δὲν ἔδωκε καμμίαν ἀφορμὴν διὰ νὰ ἐξάψῃ νὰ ἐξεραθῇ αὐτὴν μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ, ὥστε νὰ παρεκτραπῇ εἰς οἰκτὴ βία καὶ πρὸς ἀνόμοια μέτρα. Ἐξ ἐναντίας μάλιστα ἐφέρετο μὲ

εὐγένειαν δυναμένην νὰ δώσῃ μάθημα συμπεριφορᾶς εἰς τοὺς ἀγρίους τῆς περιπολίας.

✠

ΤΑΜΠΟΥΡΛΟΥ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ. — Ἐδιωρθώσαμεν τοὺς στίχους τοῦ Ταμπούρλου κ' ἐνομιζάμεν ὅτι λάθος πλέον δὲν θὰ ὑπῆρχεν εἰς αὐτοὺς, ἀλλ' ἡπατήθημεν. Εἰψάντες τυχαίως τὸ βλέμμα εἰς αὐτοὺς δημοσιευθέντας ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 72 φύλλῳ τοῦ ΡΑΜΠΑΓΑ, εἰδόμεν μετὰ λύπης ὅτι ἐγένοντο θύματα παροραμάτων. Ἐπειδὴ οἱ στίχοι οὗτοι ἐγένοντο πολὺ δημοτικοὶ ἐν Πειραιεῖ τοὺς ἀναδημοσιεύομεν διωρθωμένους. Ἄν καὶ τώρα μένουν λάθη, θὰ πῇ, ὅτι ὁ Ταμπούρλος ἐννοεῖ καὶ τυπογραφικῶς ἀκόμη νὰ μείνῃ α ὁ ρ ὁ θ ὁ τ ὁ ς. Ἰδοὺ αὐτοὶ :

Ὡς ποῦ νὰ πιάσῃ τὸν ψαρᾶ στὰ χέρια σου, Ταμπούρλο, Ἐκεῖνος ψαρᾶ ἀμέτρητα τὰ πέρασε στὸ βοῦρλο.

Καὶ μὲ τὰ τόσα ψάρια τοῦ ἐδούρλις ὠμίμενα !

Στὸ βοῦρλό του καὶ σένα !

✠

ΜΑΝΣΟΛΑΣ ΚΑΙ ΡΑΦΤΟΠΟΙΛΟΣ. — Μοιραία ἡ συνάντησις αὐτῶν τῶν δύο κλεπτῶν ἐν Παρισίοις. Ἡ μεταξὺ των διαφορὰ εἶναι μόνον ὅτι ὁ εἶς εἶναι τώρα φυλακισμένος, ὁ δὲ ἄλλος ἐλεύθερος καὶ ὁ κ ι μόνον ἐλεύθερος, ἀλλὰ καὶ παρασημοφορημένος, καὶ ὁ κ ι μόνον παρασημοφορημένος ἀλλὰ καὶ ἔχων τὸ θράσος νὰ παρουσιάσῃται ἐνώπιον τῶν γαλλικῶν ἀρχῶν, μὲ τὴν ταυνίαν (ἄλλη τ α ι ν ι α τοῦ ταίριαζε) τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς. Τιμὴ καὶ λωποδύτης, φαντάσθητε ταίριαγμα !

Οὕτω, κατὰ τὴν δίκην τοῦ Ραφτοπούλου, προσκληθεὶς ὡς μάρτυς, ἠθέλησε νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου μὲ τὴν ταυνίαν αὐτὴν εἰς τὴν κομβιοδόχῃν του. Ἀλλ' ὁ διευθυντὴς τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας, ὑφ' ἧς τὴν ἐπιτήρησιν διατελεῖ τὸ κλεφτογεγοντοπαλήκαρον αὐτό, τὸν ἠνάγκαζε ν' ἀφαιρέσῃ, πρὶν ἢ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ δικαστηρίου, τὸ παράσημον.

Ὡραῖον αὐτὸ τὸ μάθημα.

Διὰ πόσους ἄρα γε ἔδω παρασημοφορημένους καὶ τιμωμένους καὶ ἰσχύοντας Μανσόλας ἡμῶν δὲν θὰ ἐχρειάζετο ἀστυνομικὴ παρασημαφάρεσις :

Πόσοι ἄρ' γε εἶναι παρ' ἡμῖν οἱ φέροντες τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς, ἐνφ' εἶναι ἱππόται τῆς Λεγεῶνος τῆς ἀτιμίας !

✠

ΚΑΤΩ ΚΑΙ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ! — Ὁ Πειραιεύς ἔδωκε τὸ σύνθημα. Αὐτοὺς χειραφετεῖ καὶ ποδαφετεῖ τὸ ψωμί μας. Ὁ πρῶτος μεταρρυθμιστὴς τῆς ζυμωτικῆς κ. Σίμος εἶχε καταργήσῃ τὸ διὰ τῶν ποδῶν ζύμωμα καὶ καθιερῶσει τὸ διὰ τῶν χειρῶν. Τώρα ὅμως μᾶς ἔρχεται ἄλλος μεγαλειότερος μεταρρυθμιστὴς, ἄλλος Λούθηρος ἀναμορφωτῆς τῆς ἀρτοποιίας παρ' ἡμῖν ὁ Γεώργιος Χριστοφῆς, ὅστις ἀψήφῳν πᾶσαν διαμαρτορίας κραυγὴν τῶν εἰς τὰ πάτρια πιστῶν συναδέλφων του ἀνακράζει :

— Κάτω καὶ τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια !

Ὁ κ. Χριστοφῆς ἀποδεικνύει εἰς τοὺς συναδέλφους του ὅτι διὰ τῆς ζυμωτικῆς μηχανῆς, ἀνευ ἀναμίξεως ποδαρικοῦ ὀξέως ἢ χειρικοῦ ἰδρώτος, τὸ ψωμὶ γίνεται καὶ νοστιμώτερον καὶ πλέον εὐκολοχώνευτον. Μεθ' ὅλα ταῦτα, οἱ ψωμάδες ἐρρίχθησαν νὰ τοὺς φᾶν καὶ τοὺς δύο, ἀλλὰ δὲν εἶναι γιὰ τὰ δόντια τους. Πρέπει δὲ νὰ μάθουν ὅλοι τοὺς ὅτι ὁ κόσμος ξέρει τώρα νὰ τρώγῃ καὶ τί τρώγει.

* *

Οἷτε νὰ ἐννοήσετε τὸν βαθμὸν τοῦ πολιτισμοῦ ἐνὸς λαοῦ ;

Ἐξετάσατε τί ψωμὶ τρώγει.

Μεταξὺ μπερμπότας καὶ ψωμιοῦ τῆς μπύρας χαίνει ἄδυσσος.

Ο «ΡΑΜΠΑΓΑΣ» ΕΝ ΠΟΡΩΙ.

Ἐντυπώσεις σὺν πτερύγι.

III

Καθ' ὑπερβολὴν μᾶς ἤρσεν ὁ πλοίαρχος τῆς ΑΘΗΝΑΣ (ἐπιμένοντες εἰς τὸ ἱστορικὸν αὐτῆς ὄνομα) κ. Τετραδάς. Δικαίως ἀπολαύει γενικῆς ἀγάπης καὶ ὑπολήψεως. Εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ δελφίδια τῆς θαλάσσης, τὰ ὅποια φαίνονται εἰς εὐκαιρίαν μόνον ἀναμένοντες διὰ νὰ τὸ δείξουν. Ἡ μετ' αὐτοῦ συνομιλία μᾶς ἦτον λίαν εὐχάριστος καὶ ἐμάθομεν παρ' αὐτοῦ χρησιμώτατα πράγματα δι' ἕνα δημοσιογράφον ὀφείλοντα τὰ πάντα ἀποσπάζει καὶ νὰ ἐρευνᾷ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν.

Ἀλλ' ἔς ἀποθῶμεν νῦν εἰς τὴν ἡμετέραν.

Ἐγνωρίσαμεν καὶ τὸν Δῆμαρχον Πόρου κ. Χρυσανθόπουλον μετὰ τῆς ἀρίστης αὐτοῦ οικογενείας. Ὁ κ. Χρυσανθόπουλος διεδέχθη, ὡς Δῆμαρχος τὸν ἀγαθὴς μνήμης διὰ τὰ ἔργα του κ. Καραϊάνου καὶ ἐργάζεται ἀόκνως ὑπὲρ τοῦ δήμου του. Μετ' αὐτοῦ ἐπισκέφθημεν ἔνθα φάτον δημοῦργήματός του, τὸ Ἐργαστήσιον τῶν Ἀπορφωρῶν Γυναικῶν, ὅπου ἐθαυμάσαμεν λεπτοτάτας ἐργασίας, τάπητας προωρισμένους διὰ τὴν ἔκθεσιν, ὑφάσματα δι' ἐσθήτας γυναικείας ἀνθαμιλλώμενα πρὸς τὰ εὐρωπαϊκὰ καὶ ὑπερβαίνοντα ταῦτα κατὰ τὴν στερεότητα καὶ διάφορα χρήσιμα δι' ἀσπρόρρουχα εἶδη. Εἶδομεν ἐκεῖ κοράσια μετὰ μεγίστης δεξιότητος χειριζόμενα τὴν κερκίδα (σάττα) εἰς τὸν κλασικὸν ἀργαλεὺ, πλήρη ὑγείας, θαλερὰ, θαλερὰ καὶ φαινόμενα ὡς ἐντροφῶντα εἰς τὴν ἐργασίαν. Μεταξὺ αὐτῶν μία μελᾶγχρους ἠδύνατο νὰ χρησιμεύτῃ μετὰ μέγιστα μαῦρα, μαῦρα καὶ ἐκφραστικὰ μάτια της, μετὰ τὴν ἀγρόλεον μορφήν, τὴν ὡς ἔβενον κόμην της, ὡς πρότυπον διὰ τὸν Μουρίλλον.

Τὰ προϊόντα τῆς ἐργασίας τοῦ ἐργαστηρίου στέλλονται εἰς τὸ ἐνταῦθα ἐργαστήριον τῶν ἀπόρων γυναικῶν πρὸς πώλησιν, ἀλλὰ καὶ πολλὰ παραγγελλοῦνται παρὰ Κυριῶν γίνονται ἐκεῖ. Ἀπήλθομεν τοῦ καταστήματος εὐχρησθέντες, εἰς τὰ κοράσια ἔνθα εἰσὶν ἡμεῖς ἡμεῖς.

Εἴπομεν ἀνωτέρω περὶ τοῦ κάλλους μίαν τὴν ἐργατίδων ἃς προσθέτωμεν ὅτι ὁ Πόρος εὐμορρεῖ καλλωνῶν καὶ ὁμοσερωτάτων γυναικείων μορφῶν.

Τελευταῖοντες προσθέτομεν ὅτι καὶ ὁ πρῶτος δῆμαρχος, ὅστις ἔφερε τὸ νερὸ ὑποβρυχίως εἰς τὴν νῆσον, φεσθεῖς μόνον ὀλίγων χρημάτων διὰ νὰ δοθῇ βαθύτερον τοὺς σωληνας καὶ γενομένους οὕτω αἵτιος νὰ ἔρχεται τοῦτο πάντοτε θερμὸν, διατηρεῖ ἐργαστήσιον ἀπόρων γυναικῶν ἀνθαμιλλώμενον πρὸς τὸ τοῦ δήμου, τὸ ὅποιον, ἐπὶ τῆς δημορχίας του, ἦτο δημοτικόν. Σὺς συμβουλευόμενοι δὲ ὅσοι δὲν ἐπήγατε ἀκόμη εἰς τὴν ὥραιαν νῆσον, νὰ τὴν ἐτικετθῇ. Ἐκεῖ εἶναι ἀδύνατον, ἐν μέσῳ τῶν ὥραιων ἀπόψεων ν' αὐτοκτονήσῃ τίς ποτε.

Ἀλλὰ καὶ ἂν τ' ἀποφασίσῃ ὅτι ἔχει ἐκεῖ τὸ ρομαντικώτερον, τὸ ποιητικώτερον μνημα τοῦ κόσμου.

Διότι, φαντάσθητε, τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Πόρου κείται τόσῳ πλησίον τῆς θαλάσσης ὥστε χαϊδεύεται, νανουρίζεται παρ' αὐτῆς. Ἐκεῖ ὁ ἀναπαυόμενος θ' ἀκούῃ, ἂν ᾖ θάνατος ἡ ψυχὴ. Τὸν φλοῖτον τῶν κυμάτων κοχλακίζοντα μάλιστα ἐπάνω εἰς τὰ βότσαλα.

Τί μνημάτα διὰ ναυτικούς, διὰ νησιώτας, οἱ ὅποιοι ἐν τῇ θαλάσσῃ εἶναι εἰς τὸ στοιχεῖόν των!

Φαντάσου καὶ πεθαμένος ἀκόμη νᾶχης γειτόνισσα τῇ θάλασσᾳ καὶ νὰ κουδεντιάξῃς, μ' αὐτήν!

Ἀλλ' ἃς σταθῶμεν πλέον ἐδῶ εἰς τὰ περὶ Πόρου. Ἀλλοτε τὰ μεταλέμε ὅσα παρελείψαμεν.

Ῥαμπαγᾶς.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Εἰς τὸ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ.

Εἰς τῶν ἀρίστων ἐφημεριδοπωλῶν, ὁ ἀγαπητὸς εἰς ὅλους Παναγιωτόπουλος, ὡς ἐπονομάζεται, κοίτεται ἀσθενῆς, πάσχων ἐκ περιπνευμονίας εἰς τὸ Νοσοκομεῖον. Ἄμα ἐμάθομεν τοῦτο εὐθὺς ἐσπεύσαμεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν αὐτόν, σκεφθέντες τὴν θέσιν τοῦ ἐντίμου τούτου ἐργάτου, μακρὰν τῶν οικειῶν τοῦ ἀσθενήσαντος καὶ ἀναγκασθέντος νὰ νοσηλευθῇ ἐκεῖ ὅπου δὲν ἔχει μᾶλλον καὶ πατέρα παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του κανεῖς. Καθ' ὁδὸν ἀπηντήσαμεν πολλοὺς τῶν συναδέλφων του μεταβαίνοντας πρὸς ἐπισκεψὶν του, ἢ ἐπιστρέφοντας ἐκ τοῦ νοσοκομείου καὶ ἄλλους εἰδομένους ἐν τῇ καταστάματι προσπαθοῦντας νὰ μάθουν πῶς ἔχει ὁ ἀσθενὴς. Τοῦτο μᾶς συνεκίνησεν! Εἶδομεν ὅτι μετὰ τῶν ἐφημεριδοπωλῶν ὑπάρχει ἀμοιβαία πατριωτικὴ ἀγάπη συνδέουσα στενῶς αὐτοὺς. Γνωστὸν δὲ ὅτι ἐπὶ τιαύτῃ ἀρετῇ διακρίνονται οἱ Πορτύνιοι. Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς οἱ ἐφημεριδογράφοι μὴ δὲν εἴμεθα στενὰς συνδεδεμένοι μετ' αὐτῶν; Εἶναι ὁ μοχλὸς τῆς ἐργασίας μας. Ἰδρόνομεν διὰ νὰ γράψωμεν ἰδρόνου διὰ νὰ διαδώσῃν τὰ γραφόμενά μας. Ἀφαιρέσων τὸν ἐφημεριδοπῶλην, νὰ πέσῃ πᾶσα ἐφημερίς, ἀφαιρέσων τὴν ἐφημερίδα νὰ σβυθῇ καὶ αὐτὸς, ὡς κήρυξ αὐτῆς.

Εἶδομεν τὸν Παναγιωτόπουλον ἐν ἀναρρώσει σχεδὸν καὶ ἐχάρημεν συνεστήσαμεν δὲ θερμῶς αὐτόν εἰς τὴν φροντίδα τοῦ δραστη-

οῦ διευθυντοῦ τοῦ Νοσοκομείου κ. Μερκούρη, τὴν θεραπευτικὴν δεινότητα τῶν ἱατρῶν καὶ τὴν περίθαλψιν τῶν νοσοκόμων.

Ἐκ τούτου εὐθὺς ἡμῖν εὐκαιρία νὰ περιέλθωμεν καὶ νὰ ἐξετάσωμεν λεπτομερῶς τὰ τοῦ καταστήματος, ἰδόντες πᾶσας τὰς αἰθούσας, ἀνελθόντες εἰς τὸ δευτερόν πάτωμα, κατελθόντες εἰς τὸ μαγειρεῖον, εἰς τὸ φαρμακεῖον κτλ.

Τὸ κίνησαν τὸν θαυμασμὸν ἡμῶν εἶναι ἡ ἀπαστρέπτουσα τῶν αἰθουσῶν καθαριότης. Τὸ ἐνθυμούμεθα τὸ νοσημεῖον αὐτὸ, ἀπὸ τοῦ χρόνου καθ' ὃν μετηνέχθημεν ἐκεῖ ἡμιθνήστε ἐκ τῶν μακαρίτων φυλακῶν τοῦ Γκαρμπολά, ἐπὶ Ἡβύστη, ὑπὸ φρουρὰν καὶ μετὰ διαταγὴν νὰ φυλάττουσιν δύο χωροφύλακες μ' ἐφ' ὅπλου λόγχην παρὰ τὸν προσκεφάλαιον ἡμῶν, διαταγὴν ὀφειδῆ, ἢ ὁ ξειμνηστὸς Κουμουνοῦρος μετ' ἀγανακτήσεως δὲν ἐπέτρεψε νὰ ἐφαρμόσῃν.

Ἦτο τότε δὲ ἀποτρόπαιον ὑπὸ ἐποψὴν καθαριότητος καὶ ὑπὸ τινος ἄλλης ἐποψείας. Μόνον ἱατροὺς εἶχε καλοῦς μετὰ τῶν ὁποίων διεκρίνοντο ὁ ἀληθινότητος ἐκεῖνος Πρεντεντέρης καὶ ὁ τότε βοηθὸς αὐτοῦ, ὁ πολὺτιμος δι' ἡμᾶς φίλος Παρίσης ὁ ἀδυσσινὸς ὁ ἐξ Ἰόρας.

Ἄς εἶναι αὐτὰ πέρασαν.

Τώρα τὸ Νοσοκομεῖον ἔχει τὸ εὐτόχημα νὰ ᾔνῃ διευθυντὴς αὐτοῦ ὁ κ. Σπυρίδων Μερκούρης, ἄνθρωπος μετὰ πόνου ἐργαζόμενος ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀλλ' ἔχει καὶ τὸ δυστόχημα νὰ ᾔνῃ ἀπένταρον. Ὁ Δῆμος τοῦ χρεωστεῖται παλαιὰ καὶ νέα περὶ τὰς πεντακοσίας χιλιάδας δραχμῶν.

Τὴ δὲν ὡς ἠδύνατο νὰ κάμῃ σήμερον μ' αὐτὸ τὸ μισθὸν ἑκατομῦριον, ἀφ' οὗ τῶρα μὲ τὴν μισθὸν μ' ἑξ ἑκατομῦριον, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ καὶ ὁ κ. Χατζημιχάλης προσωπικῶς ἐγγράμμενος δι' ὅλους τοὺς χρηρηγητάς του, νὰ τὸ διατηροῦν ἐν καλῇ καταστάσει.

Ἀφίνομεν ὅτι καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ κατὰ στήμα δὲν ἔχει ἄνερό. Φαντάσθητε Νοσοκομεῖον μὲ νερὸ λεῖψόν καὶ μετρημένο, ἐνθ' ἔπρεπε νὰ ἔχη ἕνα ὅλον Νιαγάρραν εἰς τὴν διαθεσὶν του. Καὶ ὅμως ὁ κ. Μερκούρης κατορθώνει τὸ θαῦμα τῆς διατηρήσεως, πραιναδάς, κηπαρίου ἐν τῇ περιδῶλ αὐτοῦ.

Ἄλλ' ἐπιφυλασσόμενοι νὰ ἐπανελθωμεν, ρηγνύομεν κραυγὴν ἀγανακτήσεως πρὸ πάντων διὰ τὴν καθυστέρησιν τῶν ὀφειλομένων αὐτῷ παρὰ τοῦ Δήμου. Αὐτὸ εἶναι χειρότερον παρὰ δολοφονία!

Ο ΡΑΜΠΑΓΑΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΩΤΗΣ ΕΝ ΑΙΓΙΝΗ

Ἐπιδρομὴ Γερμανῶν.—Ὁ ἀγωγιάτης.—Ἀναρρίχσεις βουνῶν.—Ἡ Μονή.—Οἱ πανηγυριῶται.—Καναπέδες ἐλαστικοί.—Ὁ Ἡγοούμενος.—Γλέντι.—Πόλκα παράδοξος.—Ἀπὸ βουνοῦ ροδόλημα κτλ.

Ι

Κατελύσαμεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῶν Ξένων τοῦ κυρίου Ἀνδρέα Κρυδᾶκη, μὲ σκοπὸν νὰ μεταβῶμεν τὰ χαράματα εἰς τὸ Μοναστήρι, διὰ τὸ πανηγύρι τῆς Παναγίας. Αὐτὸ τὸ πανηγύρι προσελκύει κόσμον πολὺν. Ἐκεῖ δύνεται νὰ ἴδῃς ἀντιπροσωπευομένην ὅλην τὴν Αἰγίον καὶ πλήθους προσκυνητῶν ἐκ διαφόρων μερῶν. Οἱ ἐγγύριοι μάλιστα μεταβαίνουν εἰς τὴν πανηγύριν αὐτοῦ καὶ οἱ ἄλλοι ἱεροσόλυμα. Εἶδομεν ἄνδρας καὶ γυναῖκας ἀνυποδότης ἀναβαίνοντας τὰ βουνὰ καὶ καταφρονούντας τῶν κριτεῶν αὐτοῦ πετρῶν, διότι τὸ εἶχαν ἔτσι τάμα νὰ πᾶν ξυπόλυτοι στὴ πανηγύρι.

Ἐπληχιάσαμεν ἐνωρίς, διὰ νὰ προφθίσωμεν νὰ κινήσωμεν μὴ ὥρα νύχτα, καθὼς συνεφωνήσαμεν μετὰ τὸν ἀγωγιάτην.

Ἀλλὰ ποῦ ὕπνος;

Ἐπὶ Γερμανοί. ὡς ἄλλαι ἐπὶ πληγαὶ τοῦ Φαραῶ, ἐκυριάρχουν τοῦ ξενοδοχείου.

Εἶχον καταλάβει ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ ἀπαραμύτου, ὅπου εἶχον τὸ ἰδικόν μας καὶ ἐπικίαν μέρα νύκτα κυνηγητὸ ἀπὸ δωματίου εἰς δωματίον μετὰ κραυγῶν, ἀλαλαγμῶν ἄλλοκότων ὥστε Ἰνδῶν ἀγρίων περὶ τὴν πυρὰ τοῦ θύματος τῶν ὀρχουμένων. Τὸ θῆμα τῶν ἡμῶν ἐγώ.

Ἦσαν ἐπὶ καὶ ἐγίνοντο διὰ τοῦ θαυμάσιου αὐτῶν ἐβδόμηκοντα ἐπτά. Ἐπολλὰ πλῆσιάζοντο ἐφ' αὐτούς. Ἐτετραγωνίζοντο οἱ ἀθεόφοβοι.

Οὐδεμία ποτὲ ἐπιδρομή φύλλων, κλονήτων ἢ κορέων ἤδυνάτο νὰ κηρύξῃ τοιοῦτον κατὰ τοῦ ὕπνου πόλεμον.

Ἐνεδύθην στρατιωτικῶς, ἐντὸς πέντε λεπτῶν ἀπὸ τῆς γλύκα τοῦ πρώτου ὕπνου ἐξεγερθεὶς καὶ ἐτράπην εἰς φυγὴν. Κατέφυγα εἰς ἕν καφεῖον τῆς προκουμαίας, μεχρις οὗ παρέλθῃ ἡ ὁργὴ Κυρίου.

Ὁ κ. Καρυδάκης ἐσπευτε βραδέως νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ, μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ὥρας, ὅτι οἱ ἐπιδρομεῖς τοῦ ἡσύχασαν.

Ἐπανήλθον εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον καὶ παρεδόθην πάλιν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφεως. Ἀλλὰ ἦτο πεπρωμένον νὰ μὴ κοιμηθῶ κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα.

Μόλις ἐκλείσῃ τὰ μάτια μου καὶ ἀκούω κραυγὴν:

— Σηκώθητε. Ἦλθεν ὁ ἀγωγιάντης.

Κυττάζω τὸ ρωλόγι μου· δύο ἡ ὥρα.

— Μωρὲ ἀπ' τῆς δύο ἐρχεσαι νὰ μὲ πάρῃς;

— Τί δύο; ἐξημέρωσε.

— Εἶναι δύο ἡ ὥρα σου λέω, ἔτσι λέει τὸ ρωλόγι μου.

— Δὲ ξέρω γὼ ρωλόγι, ἐγὼ τ' ἄστρα κυττάω.

— Ἐξημέρωσε, προσθέτει μισοκοιμισμένος καὶ συμμαχῶν μετὰ τὸν ἀγωγιάντην ὁ καμαριέρης Δημοσθένης.

Ἀλλὰ μᾶς ἔφαγε τὰ αἰγυλνίτικα καὶ πάλιν ἡ πλήμμυρα τῆς ἄλλης ὕλης. Ἀναγκαζόμεθα νὰ σταθῶμεν ἐδῶ καὶ τὰ μεταλέμε.

Ῥαμπαγᾶς.

ΠΑΓΟΜΕΝ ἀνευ βασιλικοῦ διατάγματος, ὡς συνδρομητὰς ἡμῶν τοὺς ἐξῆς κανονιστῆρας. — Τὸν κ. Γ. Π. νομάρχην ἐν Χαλκίδι χρεωστούμεντα ἕν σχεδὸν ἔτος. — Τὸν κ. Νομικόν, βουλευτὴν Θήρας ὀφείλοντα δύο ἔτιω, συνδρομὰς. — Τοὺς ἐν Πάτραις Γ. Ροῦφον καὶ Θ. Κανακάρην, ἐνὸς σχεδὸν ἔτους συνδρομὴν ὀφείλοντας καὶ ἔπεται συνέγεια διὰ τοὺς ἄλλους.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΙ ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ

Ὅσοι μεταβαίνειτε εἰς Αἴγιον, μὴ παραλείπετε νὰ συχάζεσθε εἰς τὸ παρὰ τὴν προκουμαίαν ΚΑΦΕΙΟΝ τοῦ τόσῳ δημοφιλὸς Μιμήκου Σπετσιώτη. Ἐκεῖ θὰ κατευχαριστήθητε ἐκ τῆς ἐξόχου περιποιήσεως, τῆς ἐπαρμιλλίου γοργότητος περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἣν διευθύνει τὸ κατεῖον καὶ τὰ πάντα ἐπιβλέπων βλέμμα τοῦ λεβέντη διευθυντοῦ. Καὶ εἶναι ὅλα καλὰ ἐκεῖ. Καρὲς διὰ πασσάδες, λουκούμια καὶ ἀναψυκτικά διὰ χανούμισται, κρασί διὰ θεοὺς ὀλυμπίους.

ΚΑΦΕΙΟΝ Η ΑΤΤΙΚΗ

(Ἀπέναντι Βουλῆς Σταδίου)

Τὸ ἀνωτέρω Καφεῖον γνωστὸν πρότερον ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν «Βουλὴ φέρων» ἀνέλαβον οἱ φιλόκαλοι καὶ δραστήριοι κ.κ. Χρήστος Μαραβελάκης, καὶ Ἀναστ. Λεωνάκης, ἀνακινίσαντες αὐτὸ καθυλοκληρίαν, διὰ νέων ἐπιπλυν κλπ. Οὕτω δὲ τὸ κατέστησαν εὐάρεστον μνημεῖον. Οἱ προσερχόμενοι εὐρίσκουν μὲ τοὺς περιποιητικούς διευ-

διαυγασίας του, καὶ τὸ λοιπὸν προσωπικὸν ἔκτακτον περιποίησιν. Ὁ διδόμενος καρὲς πρὸς 10 λεπτά κατευχαριστεῖ τοὺς προσερχομένους, ὡς καὶ τὰ διάφορα ποτὰ. Οἱ δὲ νὰ ργίλῃ ἐδῶ εἶναι πάντοτε εἰς ἐνέργειαν ἀπὸ τοὺς πολλοὺς θεριακλήδες.

ΚΗΠΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΥ

Καὶ ποῖός δὲν ξέρεῖ τὸν κήπον τοῦ Ἀναργύρου στὰ Σεπόλια; Εἶναι αὐτὸς τὸ πλέον συχναζόμενον ἀπὸ παρῶντες περιβολί καὶ ἡ διασκεδασίς ἐκεῖ πέρνει καὶ δίνει μέρα νύκτα. Ὁ διευθυντής τοῦ κήπου εἶναι ὁ κ. Ἀναργύρος. Αἰσθητικὸς, γαίρει τὴν δημοτικότητα, ὥστε καὶ γιὰ δήμαρχος μποροῦσε νὰ βάλῃ κάλπην, Συμπαθητικὸς, γλυκομίλητος, πανταχοῦ παρών, κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐργασίας, τὰ ἐπιβλέπει ὅλα καὶ δὲν ἀφίνει κανένα νὰ παραπνευθῇ βοηθοῦμενος εἰς τοῦτο σπουδαίως ἀπὸ τὸν ψηλοὺς καὶ κυπαρισσένιον Παναγιώτην Πουρῆν, ὁ ὅποιος τῆς Παναγίας ἦτο εἰς παράταξιν. μὲ τὸ γλαταγάνι στὸ χέρι καὶ εἶναι τὸσον ἀλάνθαστος εἰς τὸ σερβίρισμα ὅσῃ καὶ ἀλάνθαστος σκευετής. Σπουδαίως δὲ συντελεῖ εἰς τὴν ἀγαθὴν φήμην τοῦ ἐξοχικοῦ τούτου κέντρου, ἡ ὅλη ὑπηρεσία του.

Τοῦ μπάγχο ὁ Βάχχος εἶναι ὁ Βασίλειος Μάσταλος γοργός καὶ προσηκτικός. Ἀπὸ τὰ χέρια του δὲν φοβεῖσθε βιδάλων. Ὁ Βασίλειος Σακκας διαψεύδει τὸ τουρκικὸν ἐπιθετὸν του, τὸ σημαίνει τὸν νεροκουβαλητήν, διότι περισσότερο κρασί κουβαλεῖ παρά νερό. Ὁ Εὐστάθιος Σταθόπουλος σταθερός εἰς τὸ καθήκον του ἀνακατόνεται εἰς ὅλα καὶ εἰς τὴν μαγειρικὴν ἀκόμην. Εἶναι δὲ παιδὶ τοῦ ὁποῖα τὸν πάρῃ θὰ ὅχι χρυσοῦ μοῖτρα.

Εἰς τοῦ Ἀναργύρου ἡνοῖζαν καὶ δευτέρου πηγὰδι μὲ λαμπρὸ νερό. Τὸ παλὸν πηγὰδι ὅμως δὲν ἔχασε τὴν ὑπεροχὴν του ὡς πρὸς τὴν ψυχρότητα τοῦ νεροῦ. Κάνει πλὴ σκιά ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὸ ποτήρι, κατὰ τὴν ἐκφρασίαν τοῦ εὐφροῦς Παναγιώτη. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον εἶναι ὅτι ἔχει βάλει πρῶϊμα, πρῶϊμα μοῦστο, πρῶτος ἀπ' ὅλους καὶ θὰ ἔχῃ νωρίς, νωρίς νέο κρασί.

Εἰς τοῦ Ἀναργύρου δὲν ὑπάρχει φόβος ἐξωχωμένων λογαριασμῶν. Τρώγετε καὶ πίνετε ἐκεῖ μετὰ πεπιθησέως ὅτι δὲν σὰς γελοῦν.

ΜΕΓΑ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

Γεωργίου Πλεξιδουπούλου.

Λαμπρόν κατὰστημα ἀπέναντι τοῦ Πανεπιστημίου ἀπὸ τῆς μιᾶς αὐτοῦ προσόψεως καὶ τῆς οἰκίας Ράλλη, ἀπὸ τῆς ἄλλης, κατὰ τὴν γωνίαν τῶν ὁδῶν Κοραΐ καὶ Πανεπιστημίου Ἀθούσα σπανίας εὐρυχωρίας. Διὰ τοῦ; φοιτητὰς μοναδικὸν ἐνευκτηρίον. Τὰ παγωτά του, τὰ γλυκίσματά του καὶ τὰ ποτὰ του φημίζονται δικαίως. Δέχεται παραγγελίας καὶ ἐκτελεῖ αὐτὰς εὐσυνειδήτως. Ὁ κ. Πλεξιδόπουλος εἶναι ἄξιος ἰδιαιτέρως συγχαρητηρίων διὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς θέσεως καὶ δι' ὅλα.

ΠΟΛΥ ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ

Οἱ διευθύνται τοῦ ζαχαροπλαστείου Γιαννάκη καὶ Ρήγου ἤρχισαν ἀπὸ τῆς χθὲς δίδοντες καφέ παγωμένον (γλασέ). Ὁ δὲ γρανίτης αὐτῶν μὲ τὰ καλαμάκια εἶναι περιζήτητος, μὴ σκοτιζόμενος ἀπὸ τὰς πλαστογραφικὰς ἄλλων ἀπομιμήσεις.

Παρελθόντα φύλλα τῆς δευτέρας περιόδου πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ

«Ῥαμπαγᾶ» ἀντὶ 10 μόνον λεπτῶν.